

Sygn. akt IV Ka 497/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth (spr.)
Sędziowie:	SSO Elżbieta Marcinkowska SSO Adam Pietrzak
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2016 r.

sprawy **S. H.**

syna D. i J. z domu Ś. (...) r. w W. z art. 229 § 3 kk, art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 27 kwietnia 2016 r. sygnatura akt II K 789/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki związane z postępowaniem odwoławczym, zaś zwalnia go od obowiązku uiszczenia opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 497/16

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu wniósł akt oskarżenia przeciwko S. H. oskarżając go o to, że

I. w dniu 5 maja 2015 roku w W., woj. (...), obiecał udzielić funkcjonariuszom Policji D. G. i S. K. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 1.350,00 złotych w zamian za naruszenie przepisów prawa, polegające na odstąpieniu od wykonania dalszych czynności związanych z podejrzeniem ujawnienia środków narkotycznych w jego mieszkaniu

tj. o czyn z art. 229§3 kk

II. w dniu 5 maja 2015 roku w W., woj. (...), wbrew przepisom ustawy, posiadał środek odurzający w postaci marihuany o wadze 38,29 grama tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2016 roku (sygnatura akt II K 789/15) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu

I. S. H. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, to jest za winnego popełnienia występku z art. 229§3 kk i za to na podstawie art. 229§3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. S. H. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, to jest za winnego popełnienia występku z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk połączył kary pozbawienia wolności wymierzone S. H. w punktach I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej S. H. na okres próby 3 (trzech) lat;

V. na podstawie art. 71§1 kk orzekł wobec S. H. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych;

VI. na podstawie art. 70 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek i zarządził zniszczenie marihuany w postaci suszu roślinnego oraz wysuszonych łodyg roślin o łącznej wadze o wadze 38,29 gram stanowiącej dowód rzeczowy w tej sprawie, przechowywanej w kopertach o nr (...) i (...);

VII. na podstawie art. 44§2 kk orzekł przepadek 6 (sześciu) banknotów o nominale 100 złotych i 15 (piętnastu) banknotów o nominale 50 zł stanowiących dowody rzeczowe w sprawie zarejestrowane w wykazie Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu pod pozycjami DRZ od (...) do (...);

VIII. na podstawie art. 63§1 kk na poczet kary grzywny orzeczonej w punkcie V wyroku zaliczył S. H. dzień jego zatrzymania w sprawie 5 maja 2015 roku;

IX. zasądził od S. H. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 300 (trzystu) złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego S. H., zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż zachowanie się oskarżonego nosiło znamiona obietnicy udzielenia korzyści majątkowej w zamian za odstąpienie od wykonania dalszych czynności przez funkcjonariuszy policji, podczas gdy w materiale dowodowym sprawy brak jest dowodów aby obietnica takiej korzyści faktycznie przez oskarżonego została złożona

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż oskarżony faktycznie posiadał środek odurzający w postaci marihuany, podczas gdy w rzeczywistości materiał dowodowy sprawy pozwala jedynie na uznanie, iż środek ten znajdował się jedynie w mieszkaniu, w którym przebywał oskarżony, a w którym przebywały także osoby trzecie

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia obu czynów.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego wyrokując w sprawie sąd rejonowy nie dopuścił się zarzucanych w apelacji uchybień.

Kwestionując wydane w sprawie rozstrzygnięcie w zakresie czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 229§3 kk skarżący w przedstawionej argumentacji poddaje w wątpliwość kwestie wyrażenia przez oskarżonego w dniu 5 maja 2015 r. propozycji udzielenia korzyści majątkowej w zamian za odstąpienie od wykonania dalszych czynności związanych z podejrzeniem ujawnienia środków narkotycznych w jego mieszkaniu, prezentując przy tym równocześnie m.in. pogląd, iż celem działania oskarżonego było pozwolenie funkcjonariuszom na zabranie pieniędzy, które oni uważali, że pochodzą z przestępstwa. Argumentując swoje stanowisko w powyższym zakresie autor apelacji stwierdza nadto, iż cyt. „brak jest jakichkolwiek przesłanek w zachowaniu oskarżonego w tym, aby funkcjonariusze mogli uznać tego typu jego zachowanie za próbę wręczenia korzyści majątkowej w zamian za odstąpienie od czynności procesowych. Przecież czynności procesowe zostały już wykonane. Marihuana została już przez funkcjonariuszy zabezpieczona i najprawdopodobniej sporządzili oni już protokół zatrzymania marihuany. Za co zatem oskarżony miał im proponować pieniądze?

Analizując niniejszą sprawę wbrew odmiennym tezom prezentowanym przez skarżącego wydane w powyższym zakresie przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie uznać należy za trafne. Sąd Rejonowy zgromadzone dowody poddał wnikliwej i rzetelnej analizie oraz swobodnej ocenie i prawidłowo ustalił, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu w wyroku czynu z art. 229§3 kk.

Odnosząc się do podniesionego zarzutu jak również przedstawionej na jego poparcie argumentacji zauważyć należy, iż jak wynika ze zgromadzonych w sprawie dowodów po ujawnieniu przez funkcjonariuszy policji, w mieszkaniu w którym przebywał oskarżony S. H. marihuany a następnie także pieniędzy w kwocie 1.350 zł wymieniony S. H. zwracając się do funkcjonariuszy policji w czasie zaistniałego zdarzenia i stwierdzając aby policjanci wzięli te pieniądze użył również sformułowania aby „dali mu spokój”. W pisemnych motywach wyroku Sąd orzekający trafnie zauważa, iż sposób w jaki wymieniony obchodził się z tymi środkami finansowymi oferując je policjantom wskazuje, że tymi pieniędzmi swobodnie dysponował, co nakazuje przyjęcie, iż należały one do oskarżonego. Niewątpliwym przy tym także pozostaje, iż w związku z ujawnieniem wskazanej powyżej substancji funkcjonariusze policji winni podjąć w tym także wobec osoby wymienionego dalsze czynności służbowe, a które wynikają z przepisów prawa. Zachowanie wymienionego, który stwierdzając aby funkcjonariusze policji wzięli te pieniądze ujawnione w tym mieszkaniu oraz aby „dali mu spokój” - niewątpliwie obiecując wymienionym korzyść majątkową, zmierzało do skłonienia funkcjonariuszy policji do naruszenia przepisów prawa poprzez odstąpienie od wykonania z oskarżonym czynności związanych z ujawnieniem wskazanej substancji. Przesłuchani w sprawie funkcjonariusze D. G. i S. K. nie mieli wątpliwości co do intencji oskarżonego jak również charakteru tej wypowiedzi. Złożone przez wymienionych świadków zeznania trafnie uznane zostały za wiarygodne. Rozpatrując apelację zwrócić nadto należy uwagę na słownikowe znaczenie określenia dać spokój, pozostawić w spokoju oznaczające nie nudzić kogoś, nie przeszkadzać, nie niepokoić, nie wtrącać się do kogoś, czegoś, zaprzestać czegoś, nie ruszać. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przede wszystkim zeznań funkcjonariuszy policji D. G. i S. K. prowadzi do wniosku, że zamiarem oskarżonego była obietnica udzielenia funkcjonariuszom policji korzyści majątkowej w kwocie 1.350 zł w zamian za odstąpienie przez funkcjonariuszy policji od wykonania tych czynności służbowych wobec jego osoby.

Za niezasadny uznać ponadto należy także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, a który autor apelacji upatruje w przyjęciu, iż oskarżony faktycznie posiadał środek odurzający w postaci marihuany, podczas gdy - w ocenie skarżącego - materiał dowodowy sprawy pozwala jedynie na uznanie, iż środek ten znajdował się jedynie w mieszkaniu w którym przebywał oskarżony, a w którym przebywały także osoby trzecie. Rozpatrując powyższy zarzut i przedstawiona na jego poparcie argumentację zaznaczyć należy, iż niekwestionowaną pozostaje okoliczność, iż w czasie przeszukania mieszkania a przeprowadzonego w dniu 5 maja 2015 roku funkcjonariusze policji ujawnili substancję, która okazała się marihuaną o łącznej wadze 38,29 grama. Zasadnym pozostaje w tym miejscu jeszcze raz zaakcentować fakt, iż marihuana ujawniona została w mieszkaniu zajmowanym przez oskarżonego, a ponadto nie można przy tym nie zauważyć, iż znajdowała się ona w widocznym miejscu w przezroczystym słoiku. Zwrócić należy przy tym uwagę, iż sam oskarżony wobec osób które dokonywały przeszukania stwierdził, iż posiada ujawnioną substancję na swój własny użytek, przesłuchany zaś w charakterze podejrzanego w toku prowadzonego postępowania przygotowawczego stwierdził, iż substancję tę posiadał na własny

użytek i jest od niej uzależniony, co więcej wskazując równocześnie, iż w słoiku tym znajdowały się pomielone liście i łodygi. Przedstawione przez oskarżonego w złożonych w sprawie w postępowaniu sądowym wyjaśnieniach tezy, iż nie miał on wiedzy, iż substancja taka, narkotyki znajdowały się w zajmowanym przez niego mieszkaniu w świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie tej materiału dowodowego są naiwne i nie można dać im wiary. W sprawie tej żadnych wątpliwości nie budzi także dokonana przez sąd orzekający ocena zeznań złożonych przez świadka S. C.. Rozpatrując wniesioną apelację i przedstawioną na poparcie podniesionego zarzutu argumentację, w której skarżący czyni m.in. uwagi, iż cyt. „nic zatem dziwnego, że oskarżony przyznał się do posiadania marihuany bez wątpienia ratując się tym samym przed zastosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania, a przecież w tym celu został doprowadzony po zatrzymaniu na przesłuchanie do prokuratora i miał pełną świadomość, że w przypadku nie przyznania się prokurator skieruje wniosek o jego tymczasowe aresztowanie” zwrócić nadto należy uwagę, iż oskarżony S. H. w toku prowadzonego w sprawie tej postępowania przygotowawczego był dwukrotnie przesłuchiwany przez prokuratora w charakterze podejrzanego tj. w dniu 06 maja 2015 roku jak również w dniu 17 czerwca 2015 roku. W złożonych wyjaśnieniach w dniu 17 czerwca 2015 roku wymieniony S. H. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu w pkt II czynu. Stwierdzić ponadto należy, iż wyrażane w sprawie sugestie jakoby ujawniona przez funkcjonariuszy policji substancja została pozostawiona w mieszkaniu w którym przebywał oskarżony przez jakąś inną osobę (celowo lub też przypadkowo) nie znajdują jakiegokolwiek potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy, stanowiąc jedynie dywagacje skarżącego.

Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku.